

MẸ GIÀ

Khi đứa con biết suy tư để thương yêu lắng lòng nghĩ về mẹ mình thì thường bà mẹ đã già. Đôi khi đã khuất. Đứa con nào cũng vậy, luôn thờ ơ với Mẹ. Mẹ như một hiện hữu đương nhiên mà trời đã cho mình. Cứ nhận lãnh, hưởng thụ vô tội vạ. Trong thâm tâm cứ thấy dường như mẹ chưa làm hết cho mình, chưa thương yêu mình đúng như mình muốn.

Con đôi khi đã lớn nhưng vẫn sống trong sự bảo bọc của Mẹ. Thoải mái như khi còn là một bào thai mẹ mang trong người, có bao nhiêu dinh dưỡng an lành hấp thụ. Đứa con bơi lội nhón nhơ trong vùng nước ấm tự nhiên trong cơ thể mẹ. Một sự an bài tự nhiên của tạo hóa. Không hề nghĩ đến người mẹ có còm cõi đến đâu, cực khổ thế nào.

Khi còn là một đứa bé, con cứ vùi vãnh cho bằng thích. Không vừa lòng là lấy hờn, đôi khi bỏ ăn hay nằm vạ. Mẹ vốn cưng con nên nuông chiều, làm theo ý con muốn mà không xem lại điều con thích có hợp lý hay không. Lớn lên con vẫn đòi hỏi và không nghĩ mình phải chịu trách nhiệm những gì mình làm. Quen thói ỷ lại nên có người không nghĩ mình đã trưởng thành phải tự lập. Vẫn bám váy mẹ và đòi hỏi vô tội vạ. Và Mẹ, những bà mẹ Việt Nam yêu con hơn bản thân mình, luôn luôn lo cho con không tính toán. Chỉ nghe con cần là Mẹ thỏa mãn những đòi hỏi của con. Có những bà Mẹ bây giờ quá 70, thậm chí 80 tuổi hơn vẫn còn ôm mớ rau, chồng báo ngồi lê lét bán ở những khu chợ VN tại Mỹ. Người qua lại, thấy bà già tội nghiệp mua dùm như một sự ban ơn, làm phước. Mẹ gom góp tiền gửi về cho con ở VN dù con mình đã quá 50 hay 40 đã có một gia đình yên ấm. Các Bà Mẹ ấy đâu phải không có tiền để ăn để sống. Người ta đã gọi đùa những bà mẹ VN hiền lành không biết tiếng Mỹ ấy là: “Những bà Má của Tổng Thống Mỹ”.

Cứ hàng tháng tiền SSI gửi về đều đặn không sai một ngày, không thiếu một xu.

oOo

Chị là một trong những bà mẹ ấy. Chị nhận lời đến giữ con, nấu ăn cho một gia đình trung lưu. Chị ở đây cả tháng, không tốn tiền ăn, tiền nhà. Đôi khi quần áo cũng khỏi cần mua. Chủ nhà có đồ cũ đưa ra mặc làm sao cho hết. Vả lại có đi đâu nhiều mà chùng diện cho tốn tiền mua quần áo, trang sức. Thuốc men đã có nhà nước lo, chỉ hơn 2 đồng cho một toa thuốc. Chủ nhà tới tháng lấy dùm chẳng cần chi trả lại. Chị thấy mình vẫn được ăn no, mặc ấm, tốt gấp bao nhiêu lần thời bao cấp vất vả ngày xưa. Chị có một phòng riêng với đầy đủ tiện nghi. Chủ nhà đối xử tử tế nên không bị thiệt thòi gì. Ngày xưa cực khổ biết bao nhiêu chị cũng còn chịu được. Bây giờ cực một chút vì con chị có nề hà gì.

Nhưng nghĩ cho đúng thì bà Mẹ đó đang làm gì?

Mẹ đang đi ở cho người ta. Mẹ phải rượt theo, giữ đứa bé lớn cứ chạy rong phá phách. Mẹ phải bồng ẵm, bón sữa, đút cơm cho đứa bé nhỏ hơn. Mẹ phải vào bếp nấu ăn, ân cần dọn lên cho ông bà chủ. Mẹ phải lúi thủi ở căn phòng nhỏ lặng lẽ, cô đơn. Mẹ phải giữ lời ăn tiếng nói. Mẹ phải cúi đầu dạ thưa. Mẹ có tiền già do nhà nước chi trả để sống an

nhàn. Nhưng mẹ không yên lòng nghe con than khổ, vất vả, bệnh đau. Mẹ đi ở cho người ta nhận hàng tháng bằng tiền mặt.

Cứ đầu tháng, Mẹ lại nhờ người ra dịch vụ gửi về cho con ở VN gần như toàn bộ. Mẹ một thời cũng là cô giáo, cũng là mệnh phụ phu nhân. Mẹ có con lớn bảo lãnh qua đây để phụng dưỡng an hưởng tuổi già. Nhưng mấy đứa con còn lại ở VN mẹ không đành nhìn nó vất vả. Nghe nó than, Mẹ đau lòng xót dạ, Mẹ bỏ không đành. Mẹ thương cháu chảy cả nước mắt. Mẹ cứ đi làm mặc cho con lớn giận hờn năn nỉ Mẹ về ở chung. Mẹ không muốn con dâu chi chiết ăn bám ở nhờ gửi tiền về cho con cái ở Việt Nam. Mẹ cần tiền như ngày nào lênh đênh vận nước, Mẹ tảo tần lo cho cả nhà. Phải bằng mọi cách để có tiền mua gạo nuôi bao nhiêu cái mỏ chim đang há mỏm chờ mồi, Mẹ phải đem thuốc men thức ăn tiếp tế cho chồng nơi trại tù CS. Người chủ gia đình đang bị sốt rét rừng sắp bỏ mạng nơi rừng thiêng nước độc. Mẹ không hề soi gương để thấy mình bấy giờ ra sao. Mẹ không hề nhớ đến bạn bè, đến những chiếc áo dài tha thướt quần quýt những bước chân. Mẹ bán tất cả rồi để đổi gạo và thức ăn. Mẹ lao vào cuộc sống buôn bán bon chen, bị xã hội gian lận cuốn hút quay cuồng đến chóng mặt. Mẹ như chiếc đinh vít bị người ta xoay mạnh, xoay tròn để bám vào đời sống. Đau đớn, rên siết thân Mẹ nhưng là chỗ bám vúi vững chắc cho con sống và lớn lên an lành.

Bây giờ 42 năm đã qua đi, người chồng thân yêu đã không còn sau những hậu chấn từ đầy gian khổ. Mẹ lại đem thân già bươn chải lo cho con, cho cháu. Mẹ tự nhủ. Mình cũng đâu có cực khổ bằng hồi xưa. Chịu khó một chút thôi mà mấy đứa con có tiền sinh sống. Mấy đứa cháu được học hành tới nơi tới chốn. Mình cũng ăn no, ngủ giường nệm, có phòng riêng. Không có gì đáng phải than phiền thân phận.

Cứ 5 tây hàng tháng Mẹ gửi về hơn ngàn bạc cho các con. Mẹ gửi cúng Chùa, nhà Thờ cầu nguyện cho con an lành, sức khỏe. Các đứa con của Mẹ ở VN nhận tiền đều đặn như Mẹ được nhà nước Mỹ gửi tiền già. Đồng tiền không chạm tay mẹ mà đến tay con đều đặn như bốn phận, nghĩa vụ của đấng sinh thành.

Con trai ung dung tiêu xài. Sáng ngồi quán cà phê nhâm nhi bàn chuyện thời sự. Trưa gầy sòng nhậu lai rai tranh luận chuyện Trung Đông, Ả Rập. Tối la cà phòng trà tán chuyện người mẫu chân dài, nghệ sĩ hài nổi tiếng. Cuộc sống cứ vậy thoải mái hưởng thụ. Làm lụng không cần vất vả bon chen, tiền đô Mẹ gửi về mới cáu cạnh, đôi tiền Việt xài mới sướng tay.

Đôi khi nhận tiền trễ làm mặt giận hờn, con gọi qua than thở. Cháu nói bà nội không thương cháu nữa hay sao? Tháng này chắc phải nghỉ học vì không có tiền đóng học phí. Bà nội lại rồi rít phân bua, năn nỉ. Thỉnh thoảng đứa này than thở phải xoay sở việc làm ăn, cần tiền cứu cấp. Mẹ lại phải mượn đảng này, đảng nọ gửi kịp cho con xoay sở. Có đứa khóc lóc năn nỉ, kể chuyện vật giá leo thang, đau bệnh, chuyện vay nợ xã hội đen đòi thanh toán. Mẹ lại cuống cuồng, quên ăn, mất ngủ.

Ồi! Những đứa con của Mẹ, những đứa con sống bằng hơi thở Mẹ. Những đứa con như đĩa đoi hút máu Mẹ đến kiệt sức mới thôi. Đứa con Mẹ yêu thương bảo bọc từ lúc còn đỏ hỏn đến giờ. Con không hề biết Mẹ đau nhức nhiều hơn vì trời đã đổi tiết. Mẹ thỉnh thoảng tức ngực vì ho, dạ dày cồn cào vì ăn không tiêu. Hai đầu gối sưng lên vì bị thấp khớp. Lúc này trái tim Mẹ thỉnh thoảng nhói đau và Mẹ không ngủ được. Mẹ không lo cho Mẹ bệnh, mà lo không có tiền gửi về cho con: “Tui mà nằm xuống tui nó lấy gì mà sống đây Trời”.

Mẹ đã khóc âm thầm vì sợ chủ biết. Mẹ giấu luôn đứa con lớn bên này vì sợ nó cần nhả bắt nghỉ việc về nhà. Mẹ gầy người trông thấy vì bao nhiêu lo âu đổ xuống thân già.

Hôm nay đứa con lại gọi qua. Nghe phone Mẹ biết có chuyện không lành. Trái tim Mẹ bóp mạnh, người run lên, tay chân lạnh ngắt. Mẹ run run hỏi:

– Có chuyện gì vậy con?

Giọng đứa con lạnh lạnh rõ ràng:

– Má! Má gửi về cho con liền 5,000 Đô. thằng Toàn nó đua xe đụng người ta. Nó phải vô nhà thương cấp cứu. Con cần tiền đóng viện phí và đền cho người nó đụng.

Mẹ lặng người, nói không ra tiếng. Lập cập:

– Nó! Nó có sao không?

– Sao với trắng gì nữa má! Con cần tiền liền để lo cho nó. Chiều nay má gửi liền đi. Mai là con nhận được rồi.

Mẹ còn đang ngẩn ngơ chưa biết nói gì thì thằng con đã bồi thêm:

– Gửi gấp nhen Má, không kịp, người ta sẽ kiện mình. Thằng Toàn sẽ ở tù. Tương lai sẽ mất hết đó má.

Mẹ đánh rơi cái phone xuống thảm, Mẹ té phịch xuống giường. Tiền đâu mà có. Tháng nào Mẹ gửi hết tháng đó. Mấy tháng trước em nó nói phải sửa nhà, Mẹ đã đi mượn trước bà chủ 2 tháng lương. Vay tạm người bạn già chở đi chùa nghìn bạc. Bây giờ... Bây giờ... Mẹ làm sao có tiền. Đứa cháu nội đang nằm nhà thương. Không biết thương tích ra sao. Nếu người ta kiện nó, nó có bị ở tù không? Tội nghiệp cho cháu quá. Nhưng Mẹ làm sao có tiền để gửi về gấp bây giờ.

Mẹ nhắm mắt lại. Hai hàng nước mắt rùng rùng. Trái tim Mẹ tự dưng bóp mạnh thật đau. Mẹ đau như lúc chồng mẹ thở hắt ra xuôi tay nhắm mắt. Mẹ nhớ quá người chồng hiền lành. Mẹ hình dung đứa cháu nội đang bị còng tay dắt vào tù. Mẹ muốn la lên, muốn nói

một cái gì mà không được. Mẹ thở không ra hơi. Có cái gì nghẹn lại, siết lấy cơ thể Mẹ. Con đau nó bẻ gãy xương sống, xương sườn của Mẹ. Nó nắm trái tim Mẹ bóp mạnh. Đau, đau quá. Mẹ như nghe một tiếng “Tách” khô khan từ trong lồng ngực.

Mẹ thấy mình nhẹ bỗng, thanh thoi. Người chồng, ông chồng lắng chuyện của Mẹ đi tới. Ông mỉm cười, dang tay. Mẹ lao tới thoải mái, nhẹ hẫng, hạnh phúc như thuở thanh xuân. Tự dưng Mẹ quên hết mọi thứ, Mẹ chỉ thấy người chồng yêu thương và nụ cười nửa miệng ngày nào. Mẹ ngã người vào đôi tay rắn chắc. Mẹ nhắm mắt lại hưởng thụ giây phút sum họp tuyệt vời. Mẹ đã trở về vùng trời bình yên của Mẹ sau bao nhiêu năm lận lộn thân cò.

Ở một quán cà phê cao cấp của đất nước. Đứa con yêu thương của Mẹ đang ngồi nhâm nhi ly cà phê buổi sáng, bàn chuyện tiền đô đang lên giá. Đứa cháu nội đang chờ Bà gửi tiền về tân trang lại chiếc xe mới dựng. Mọi việc vẫn như cũ. Xã hội vẫn buôn bán tất bật. Xe cộ vẫn ngược xuôi, kẹt cứng. Một đất nước đang đi lên, “hoành tráng”, “tự hào”. Cuộc đời xán lạn như đứa con của Mẹ đang hân hoan với viễn ảnh 5,000 đô Mẹ sẽ gửi về ngày mai.

Đúng rồi người ta sẽ gửi về cho anh ta không phải là tiền đô mà là tin Mẹ đã vĩnh viễn giã từ cuộc sống. Tình yêu và sự hy sinh vĩ đại của người Mẹ tới đây là chấm dứt.

Đứa con rưng rờ đứng bật lên thẳng thốt. Anh ta không thể tin Mẹ chết nhanh như vậy được. 5,000 đô trong kế hoạch vạch ra, mỗi tháng tiền đâu tiêu xài?

Những đứa con vô lương tâm không còn có Mẹ để bám víu sẽ ra sao trong một xã hội bon chen giành giật. Anh ta sẽ trưởng thành làm người hay sẽ biến thể ra một loại ký sinh trùng khác trong cuộc sống thiếu nơi nương tựa.

Có nước mắt tiếc thương khóc cho sự ra đi của người Mẹ già tội nghiệp hay không tôi không biết. Nhưng tôi biết chắc chắn những đứa con đó sẽ rất buồn và thất vọng. Tôi nhớ mãi tới chị, người Mẹ Già tội nghiệp của những đứa con không còn trẻ, nhưng chưa bao giờ trưởng thành.

Nguyễn Thị Thềm

nguồn: internet eMail by cathy chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, May 9, 2025
tkd Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*